

M HARUKI  
MURAKAMI

Iubita mea,  
Sputnik

Traducere din limba japoneză  
de Andreea Sion

POLIROM  
2014

## Capitolul 7

La început am auzit o voce de bărbat spunându-mi numele și apoi strigând, într-o engleză stricată: „Nu e greșală, nu?” Era ora două dimineața și eu dormeam dus. Mentea îmi era confuză, ca un câmp de orez bătut de ploaie. Așternutul mai păstra încă o amintire vagă a sexului din după-amiaza aceea și realitatea era defazată cu un pas, ca un pulover cu nasturii încheiați greșit. Bărbatul mi-a mai rostit o dată numele. „Nu e greșală, nu?”

„Nu e greșală”, i-am răspuns. Nu prea semăna cu numele meu, dar am presupus că de mine era vorba. Timp de câteva clipe, pe fir nu s-a auzit decât un zgomot, ca la contactul dintre două mase de aer diferite. Mi-am imaginat că-mi telefonează Sumire din Grecia, că e un apel internațional. Am îndepărtat puțin receptorul de ureche, așteptând să-i aud vocea, dar de la capătul celălalt al firului mi-a vorbit altcineva. Era Miū.

— Cred că știi cine sunt. De la Sumire, a început ea.

I-am răspuns că știam.

O auzeam destul de neclar, ca din depărtări, dar tot îi puteam simți tensiunea din voce. Rigiditatea s-a strecurat în cameră prin receptorul telefonului ca un abur înghețat și m-a făcut să mă trezesc de-a binelea. M-am ridicat

în capul oaselor, mi-am îndreptat spatele și am apucat mai bine receptorul.

— Trebuie să fiu scurtă, a spus Miū repede. Te sun de pe o insulă din Grecia și de-abia am putut prinde legătura cu Tokyo. Ba nu mergea deloc, ba se întrerupea. Am încercat de nu știu câte ori și în sfârșit am reușit. De asta am să trec peste politețuri și am să intru direct în subiect, bine?

— Sigur, i-am răspuns.

— Ai putea să vii aici?

— Aici, adică în Grecia?

— Da. Și cât mai repede.

Am lăsat să-mi scape primul gând care mi-a trecut prin minte:

— A pățit ceva Sumire?

Miū a făcut o pauză, ca și cum ar fi respirat.

— Asta nu știu încă. Dar cred că ar vrea să vii aici. De fapt, sunt sigură.

— Credeți că ar vrea să vin?

— Nu pot să-ți explic la telefon. S-ar putea să se întrerupă dintr-un moment în altul și, în plus, e o problemă delicată, așa că aș prefera să discutăm față în față. Am să-ți plătesc eu drumul, dar, te rog, urcă-te în avion și vino cât poți de repede. Ia-ți primul bilet pe care îl găsești, nu contează unde, fie și la clasa întâi.

În zece zile urma să înceapă noul trimestru. Dacă mă întorceam până atunci, nu vedeam de ce n-aș fi putut merge în Grecia. Ar fi trebuit să merg la școală de două ori în zilele următoare, ca să rezolv anumite probleme, dar m-aș fi putut descurca eu cumva.

— Cred că pot să vin, am spus. Dar unde anume trebuie să ajung?

Miū mi-a spus numele insulei, iar eu l-am notat pe coperta interioară a cărții de la capul

patului. Era un nume de care mi se părea că mai auzisem.

— Trebuie să mergi cu avionul de la Atena la Rhodos, apoi lei feribotul. Sunt numai două curse pe zi spre insula noastră, înainte de prânz și seara. Am să te aștept în port. Vii?

— Da, cred că pot aranja lucrurile în așa fel încât să vin. Dar...

Legătura s-a întrerupt brusc, violent, ca și cum cineva ar fi tăiat o funie cu sabia. S-a auzit apoi același zgomot ca la început. Sperând că poate legătura se restabilește, am așteptat aproape un minut cu receptorul la ureche. Nu s-a mai auzit nimic, în afară de zgomotul de pe fir. Am pus receptorul în furcă și m-am dat jos din pat. Am băut niște ceai de orz rece și, sprijinit de ușa frigiderului, am încercat să-mi pun ordine în gânduri.

Oare chiar aveam de gând să mă urc într-un avion și să zbor către o insulă din Grecia?

Răspunsul era „Da”. Nu aveam de ales.

Am luat un atlas mare din bibliotecă și am căutat insula pe care mi-o indicase Miū. Chiar dacă știam deja că e în apropierea insulei Rhodos, nu mi-a fost deloc ușor s-o găsesc printre zeci de alte insule și insulițe răspândite în Marea Egee. Am reușit în sfârșit să-i reperez numele, scris cu litere mărunte, undeva lângă granița cu Turcia. Era foarte mică și de-abia îl puteam distinge forma.

Mi-am scos pașaportul dintr-un sertar și m-am uitat dacă nu cumva expirase, apoi am adunat toți banii pe care-i aveam în casă și i-am pus în portofel. Nu erau prea mulți, dar mai puteam scoate de la bancă dimineața. Pe lângă economiile pe care le aveam, mai promisem și o primă de vacanță de care abia mă

patului. Era un nume de care mi se părea că mai auzisem.

— Trebuie să mergi cu avionul de la Atena la Rhodos, apoi lei feribotul. Sunt numai două curse pe zi spre insula noastră, înainte de prânz și seara. Am să te aștept în port. Vii?

— Da, cred că pot aranja lucrurile în așa fel încât să vin. Dar...

Legătura s-a întrerupt brusc, violent, ca și cum cineva ar fi tăiat o funie cu sabia. S-a auzit apoi același zgomot ca la început. Sperând că poate legătura se restabilește, am așteptat aproape un minut cu receptorul la ureche. Nu s-a mai auzit nimic, în afară de zgomotul de pe fir. Am pus receptorul în furcă și m-am dat jos din pat. Am băut niște ceai de orz rece și, sprijinit de ușa frigiderului, am încercat să-mi pun ordine în gânduri.

Oare chiar aveam de gând să mă urc într-un avion și să zbor către o insulă din Grecia?

Răspunsul era „Da”. Nu aveam de ales.

Am luat un atlas mare din bibliotecă și am căutat insula pe care mi-o indicase Miū. Chiar dacă știam deja că e în apropierea insulei Rhodos, nu mi-a fost deloc ușor s-o găsesc printre zeci de alte insule și insulițe răspândite în Marea Egee. Am reușit în sfârșit să-i reperez numele, scris cu litere mărunte, undeva lângă granița cu Turcia. Era foarte mică și de-abia îi puteam distinge forma.

Mi-am scos pașaportul dintr-un sertar și m-am uitat dacă nu cumva expirase, apoi am adunat toți banii pe care-i aveam în casă și i-am pus în portofel. Nu erau prea mulți, dar mai puteam scoate de la bancă dimineața. Pe lângă economiile pe care le aveam, mai primisem și o primă de vacanță de care abia mă

atinsesem. Cât aveam acolo, plus cartea de credit, ar fi trebuit să-mi ajungă pentru un bilet de avion dus-întors. Mi-am pus câteva haine și trusa de toaletă într-o geantă de sport. Am luat și două romane de Joseph Conrad pe care voiam să le recitesc. Nu mă puteam hotări dacă să pun în bagaj și costumul de baie, dar până la urmă l-am luat. Era foarte posibil ca, o dată ajuns pe insulă, toate problemele să se rezolve și toți să fim veseli și sănătoși. Aș fi putut să profit de soare și de mare înainte de a mă întoarce acasă. La urma urmei, un asemenea final era cel mai de dorit.

Am terminat cu pregătirile și m-am dus din nou la culcare. Am stins lumina și mi-am îngropat fața în pernă. Abia trecuse de ora trei, așa că mai puteam prinde câteva ore de somn. N-am reușit însă să adorm. Amintirea zgomotelor de pe fir îmi rămăsese în sânge, iar în urechi îmi răsuna vocea unui bărbat ce mă striga pe nume. Am aprins iarăși lumina, m-am dat jos din pat, m-am dus la bucătărie, am făcut niște ceai rece și l-am băut. Apoi am reluat mental, cuvânt cu cuvânt, conversația pe care o avusesem cu Mîu. Fiecare frază de-a ei mi s-a părut ambiguă, abstractă, interpretabilă. Îmi spusese însă două lucruri de care nu mă puteam îndoi. Am deschis un carnețel și le-am notat pe amândouă:

*(1) Lui Sumire i s-a întâmplat ceva, dar nici Mîu nu știe despre ce e vorba.*

*(2) Trebuie să ajung acolo cât mai repede. (Mîu crede că) așa vrea și Sumire.*

M-am uitat îndelung la foaia de hârtie, apoi am subliniat „nu știe” și „crede”:

*(1) Lui Sumire i s-a întâmplat ceva, dar nici Mîu nu știe despre ce e vorba.*

*(2) Trebuie să ajung acolo cât mai repede. (Miū crede că) așa vrea și Sumire.*

Nu-mi puteam imagina ce i se întâmplase lui Sumire pe mica insulă grecească. Cu siguranță că era ceva grav. Cât de grav? Aici era problema. În orice caz, până dimineața nu puteam face nimic. Am așteptat să se lumineze, stând pe scaun și citind, cu picioarele ridicate pe masă. Noaptea părea să nu se mai sfârșească.

Dimineața am luat un tren de pe linia Chūō și am mers până la stația Shinjuku, unde am schimbat cu un expres de Narita și am ajuns la aeroport. La ora nouă m-am dus să mă interesez la ghișeele mai multor companii aeriene, dar nici una nu avea zbor direct până la Atena. După câteva încercări nereușite, mi-am luat un bilet de clasa întâi pentru Amsterdam cu compania KLM. Acolo schimbam avionul și, odată ajuns la Atena, urma să iau alt avion până la Rhodos, cel al companiei interne Olympic Airways. Cel de la KLM s-au ocupat de toate formalitățile. Dacă nu intervenea nimic neprevăzut, n-ar fi trebuit să am probleme cu schimbatul avioanelor. Era cea mai rapidă modalitate de a ajunge în Grecia. Biletul de întoarcere era fără dată fixă și era valabil trei luni de la data plecării. Am plătit cu cartea de credit. Bagaje? Nu aveam.

Mai era destul timp până la decolarea avionului, așa că am intrat într-un restaurant din aeroport și am luat micul dejun. Am scos apoi bani de la un bancomat și i-am schimbat în cecuri de călătorie americane în dolari. De la o librărie mi-am luat un ghid turistic al Greciei. Era destul de mic și n-am putut găsi insula de care-mi spusese Miū, dar, oricum, eu aveam nevoie de informații de bază: despre sistemul

monetar, situația politică actuală, climă și altele. În afară de istoria antică și câteva piese clasice, nu știam mai nimic despre Grecia. Cam tot atât cât știam despre geografia planetei Jupiter sau despre sistemul de răcire al motorului unul Ferrari. Nici măcar nu-mi trecuse vreodată prin minte că aș putea ajunge în Grecia. În orice caz, nu până la ora două noaptea a zilei respective.

Cu puțin înainte de prânz, i-am telefonat unei colege și i-am spus că o rudă de-a mea avusese un accident și de aceea eram nevoit să lipsesc din Tokyo cam o săptămână, timp în care o rugam pe ea să se ocupe în locul meu de problemele de la școală. A acceptat imediat, pentru că obișnuam să ne ținem locul unul altuia.

— Și unde pleci? m-a întrebat ea.

— În Shikoku, i-am răspuns.

În nici un caz nu i-aș fi putut pomeni de Grecia.

— Îmi pare rău că trebuie să bați atâta drum. În orice caz, ai grijă să fi înapoi până începe școala. Și să-mi aduci un cadou când te întorci!

— E de la sine înțeles, i-am răspuns.

O să mă gândesc eu mai târziu la un cadou potrivit.

M-am dus în sala de așteptare pentru clasa întâi, m-am trântit pe o canapea și m-am culcat. Am avut un somn agitat. Lumea își pierduse miezul de realitate, culorile erau nenaturale, detaliile erau ciudate. Fundalul era din hârtie creponată, iar stelele din staniol. Se puteau zări urmele de clei și capetele cuielor care țineau totul la un loc. Din când în când auzeam anunțuri: „Pasagerii pentru zborul 275 al companiei Air France, cu destinația Paris...” În somnul